

בעל ה"זרע שמשון" רבי שמשון חיים בן רבי נחמן מיכאל נחמני זיע"א
הבטיח ברכות וישועות מופלגות לעוסקים בתורתו וכך כתב בהקדמה לספרו:
**"ובעל הגמול ישלם בזכות זה שכר טוב לגומלי חסד של אמת
במותב תלתא בני חיי ומזוני טבי דבזכותא תליא"**

"שבת יום הולדת"

מינסק תשמ"ג.

"שבת חנוכה בבית הקטן. אירחתי אורחים רבים" מספר הרב יצחק וולפין, באותם ימים שליח הרבי מקרלין לקרב יהודים לבוראם, "רעיית הכינה סעודת שבת כיד המלך. הבית היה צר מלהכיל את הבאים, אך מקום בלב היה לכולם. הצטופפנו על ספסלי עץ צרים, כארבעים סועדים מסביב לשולחן קטן. שרנו והתענגנו על שמחת השבת שהרקיעה שחקים. לפתע, דפיקות חזקות ושמעות מכיוון הרצפה. הדפיקות הלכו והתעצמו. אט אט הבנתי שהשכנה האנטישמית שגרה למטה לא רווה נחת מה'חינה' היהודית הזו, מהשירה ומהזמרה. והחליטה להפריע. משכך התעלמנו אך לאחר זמן מה היא עלתה והחלה לבעוט בדלת בצורה עוצמתית. חשבתי שהדלת והמשקוף עוד רגע יעקרו. הציבור נלחץ, ועיני כולם נישאו אלי, כאמרם: אתה הוא הרב והמנהיג שלנו, הבה נראה אותך מתמודד. נשאתי תפילה חרישית: היה נא אלוקי עמי שיתקדש שמך על ידי.

פתחתי את הדלת. העמדתי פני תם ובכעס אמרתי לה: "מדוע את דופקת בצורה כזו לא יפה?"

"מה אני רוצה?! היא שאגה: "כבר שעתיים שאתם עושים לי רעש מחריש אוזניים, ואתה לא יודע מה אני רוצה?"

בהכירי את המנטליות הרוסית, בה יום הולדת הוא אירוע קדוש וחשוב, אשר אין מפריעים לו, אמרתי לה: "גברתי, יש לנו היום 'מסיבת יום הולדת', ואיך את מעיזה להפריע לנו?" היא נאלמה דום, תוך שהיא מפטירה: "כן, אני יודעת. אצלכם היהודים כל שבת היא מסיבת יום הולדת".

הדלת נסגרה. חזרנו לסעודה והמסובים פקדו בקול בשרי: "השבת יום הולדת, הולדת, השבת יום הולדת"... כשהגיעו לקטע: "השבת יום הולדת ל...". עצרתי את השירה ואמרתי: "השבת היא יום הולדת לשבוע החדש. הרי הזוהר הקדוש מפליג שמיום הזה מתברכים כל ששת ימי המעשה הבאים עלינו לטובה. כך שהגויה צודקת: כל שבת היא מסיבת יום הולדת לשבוע החדש. המשכיל מבין שבשבת נולד ויורד השפע החדש והברכה לשבוע הבא,

לא פעם בעתות מצוקה בקשתי מה' שיתקדש שמו על ידי. נוכחתי לדעת כי תפילה זו, למען קידוש שמו הגדול, מתקבלת מאוד בשמיים.

התקבצו אצלנו בקהילה קבוצת בחורים בגילאים שונים וברמות יהדות שונות אך היו דברים מוסכמים, כמו נישואי תערובת, ר"ל, שעליהם לא עוברים, ויהי מה.

אחד מהחבורה, שהקשר שלו עם היהדות היא רפוי לכתחילה, החליט להינשא לגויה, ר"ל. החברים היו כמרקחה. שכנועים רבים לא עשו את שלהם, והבחור נשאר בשלו. בצר להם הם הגיעו אלי, באמרם: "אולי הרב יוכל לעזור?" שאלתי אותם: "האם הוא יגיע אלי לפגישה באם אזמין אותו?" הם ענו לי: "בהחלט. הוא מדבר על הרב בכבוד גדול. הוא כל כך משוכנע שהמקרה שלו שונה, ולא על הגויים האלו מסופרים כל סיפורי האנטישמיות,

הזמנתי אותו וניסיתי בכל כוחותי להסביר לו שהוא חותך שרשרת זהב ארוכת שנים, אליה הוא ואבותיו קשורים עד אברהם אבינו. אך הוא בשלו: הוא יישאר יהודי חם הנשוי לגויה, ובהמשך עוד יגייר אותה".

"מדוע גרים חייבים במצוות סוכה, הרי הם לא היו בענני הכבוד שהיו במדבר?" שואל רבינו ה"זרע שמשון" זיע"א בפרשתנו, ומתרחץ שיש לחלק בין דור המדבר, שם השאיר הקב"ה את ה'ערב רב' מחוץ לענני הכבוד, כי לא חפץ בהם, לעומת גרים שבכל דוד ודוד, בהם חפץ השם: "אדרבה, הקפיד בהם לזכותם במצוות הסוכה, שעיקרה וסודה הוא שהצל הקדוש יקיף, ישמור ויגן עלינו משונאינו ומן המזיקין ומשרי האומות, ומכל דבר רע. משום כן מצווה זו שייכת אף לגרים, כדי שאף הם, שלא היו במדבר, מכל מקום יזכו בשמירה והגנה זו".

"התחלתי לצבוע על בשחור את החיים במחיצת הגויים, תוך שאני מתבל בסיפורים מהעבר איך נראים החיים במחיצתם, כשמיטרים את המסכה ומגלים את פרצופם האנטישמי,

הבנתי שהבחור לא בשל כעת להשתכנע, ועל כגון דא נאמר: "מצווה שלא לומר דבר שלא נשמע". חשתי כי אסור לי כרב להיפרד בברכה מיהודי בדרכו להינשא לגויה. אך מנגד לא רציתי לנתק את הקשר את. התפללתי מעומק ליבי: "אנא, אלוקי, עשה למען שמך הגדול וקדש את שמך בעולמך. נחני נא מה עלי לעשות!" לפתע הבזיק במוחי רעיון! נעמדתי על רגלי, ובעוצמה דפקתי על השולחן ואמרתי: "הקשב טוב! הריני מבטיחך בכל הקדוש והיקר לי שאתם עוד תתגרשו! זכור: אני מבטיח לך שהשידוך שלכם לא יחזיק מעמד! או אז אתה מוזמן לחזור לחיק היהדות שתמיד תקבל אותך בזרועות פתוחות". מחשבתי הייתה שגם אם חלילה יתחתן, לפחות שידע שיש מוצא ודרך חזור. אפשר גם

להתגרש מהגויה.

"הוא נעמד פעור פה. הרי בא לבקש ברכה לחתונה, והנה מקבל קללה. הוא ניסה לבקש ממני כי אמתיק לו את הקללה, אך אני בשלי: "עוד תראה שכך יהיה! אך זכור: אני תמיד אהיה שם לצדך. נפרדנו ברגשות מעורבים, והוא יצא לדרכו- לנישואין עם הגויה, שהתקיימו בשעה לא יפה ולא מוצלחת..."

"חלפו להן שנים, והזדמנתי לעיר קייב. לפתע ניגש אלי אדם ונישק את ידי באומרו: "הרב הציל את חיי! בזכותך יש לי ילדה יהודייה! בדיוק כמו שהרב הבטיח לי, כך היה. לאחר תקופה קצרה מהחתונה היא ומשפחתה גילו את טלפיהם והראו את פרצופם האנטישמי האמיתי. התגרשנו, ב"ה, והתחתנתי עם בת ישראל, ממנה נולדה לי בת יחידה, וממנה אני מתפלל שאזכה לראות נחת יהודית".

הרב וולפין מוסיף בענווה שנוכח פעמים רבות כאשר יהודי מבקש עזרה לשם כבוד שמים, תפילתו מתקבלת ביותר.

כסיפורו של ר' מיכאל, אשר אמו התאשפזה בבית חולים במדינת מיזורי, והוא נאלץ לשהות לצידה. בשבת הוא חפץ להתפלל במניין, והתברר לו שבמרחק הליכה של כארבעים דקות יש מניין, אך אליה וקוץ בה: כדי ללכת לשם עליו לעבור דרך שכונת פשע מסוכנת, בה מפחיד ללכת בלילות. משלא הייתה לו ברירה החליט כי ילך להתפלל במניין רק בשבת בבוקר.

הוא יצא בהשכמה יחסית לכיוון בית הכנסת. לפתע ראה שני כושים שתויים כלות, גבוהים וחסונים, מתגוללים בפנית הרחוב. ניסיתי להיעלם מעיניהם, תוך שאני אומר פסוקי שמירה ומזכיר את זכותו של ר' ישעיה בן ר' משה" המסוגל להינצל מגויים החפצים להרע ליהודים, לתדהמתי, אחד מהענקים הללו קם מרצו ורץ לעומתי. חיכיתי למהומה, אך היא בוששה מלהגיע. הענק התקרב אלי במהירות...

"אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי: כל הקובע מקום לתפילתו אויביו נופלים תחתיו, שנאמר: "ושמתי לעמי ישראל ושכן תחתיו".

"וזהו מה שאמר: 'אויביו נופלים תחתיו', שהוא מידה כנגד מידה ממש". מסביר רבנו ה"זרע שמשון" זצוק"ל: הוא קובע מקום להשרות השכינה, שהוא מקומו של עולם, כמו שאמרו רז"ל על הפסוק: "הנה מקום איתני", אף אויביו שהם המזיקים- אינו ראוי שיהיה להם מקום להיות ניצבים נגדו, כי הוא בעל המקום ולא הם, ונופלים תחתיו לעומקא דתהומה רבה".

"פונה אלי הענק הכושי במבטא כבד: "הי, הרי אתם היהודים הנציגים של בורא העולם! תן לי איזה מסר מהבורא יתברך... עודי מתאושש מ'כוננות הספיגה' וכבר ניצב הנני בפני אתגר חדש... אמרתי לו: "תן לי רגע לדבר עם השם שישלח לי את המסר המתאים לך... נשאתי תפילה מעומק ליבי שיתקדש שמו יתברך על ידי, ובאותו רגע של תפילה הבזיק רעיון במוחי: "הנה המסר ששלח הבורא: 'ואהבת לרעך כמוך'. השם מצווה שתאהב את החבר שלך כפי שאתה אוהב את עצמך!" "או הה" הוא שאג לעבר חברו תוך כדי שהוא טופח לו על השכם: "הידד!!! חברי!!! השם אמר לי לאהוב אותך..." ואותי הם עזבו לנפש" מסיים ר' מיכאל.

ולסיכום, עוד סיפור קטן על יום הולדת, בו משתף הרב יצחק וולפין:

"אחד הבחורים בקבוצה במינסק ביקש להיכנס בבריתו של אאע"ה וביקש כי לקראת הברית, אכין לו רשימת שמות יהודיים, כדי לבחור לעצמו שם. הכנתי רשימה מגוונת עם שמות רבים: שמות יהודיים קלאסיים לצד שמות של צדיקים. אך משום מה כל שם לא מצא חן בעיניו. לפתע הוא נזכר: "יש איזה שם שאהוב עלי, אך אני לא מצליח לזכרו! תזכיר עוד שמות! התחלתי לומר שמות: "אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, דוד, שלמה..." כן! שלמה! לשם הזה התכוונתי..."

"מדוע דווקא שלמה? שאלתי. "אני לא יודע. יש לי משיכה לשם הזה". "או קי, נקרא לך שלמה. אבל כיון שבאזור הזה פעל וחי רבי שלמה בן יוטא מקרלין, והוא אף קבור לא רחוק, בלודמיר, לכן אני מציע שתכוון שהשם יהיה על שמו ולזכרו". "מקובל עלי", אמר, ויקרא שמו בישראל: שלמה.

"כמה התרגשתי שלאחר כמה ימים הבחור הביא עוגה לחברים, באמרו: "היום יום ההולדת שלי" בדקתי את מסמכי הלידה והתגלה כי יום ההולדת שלו, כ"ב בתמוז, הינו בדיוק יום האירצייט של רבי שלמה בן יוטא. כנראה שכבר מיום ההולדת שלו נמשכה נשמתו בלא יודעין לנשמת רבי שלמה הקדוש מקרלין. זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

ברשותך סיפור אמיתי מרתק? מוזמן לשתף!
להצטרפות hbzs3587@gmail.com